

TAROT

UN DESCANS PER AL SUBCONSCIENT 1ª. Part

INTRODUCCÓ

Podríem definir la Ciència com una manipulació i instrumentació de "la realitat", basant l'acció en la tècnica i tecnologia. La Ciència escapa de tota vaguetat, i es proposa ésser neutre emotivament.

Però això, que pot semblar tan clar per a alguns materialistes, està completament oposat a la poesia, o a la religió, que actuen mitjançant "imatges" i "Símbols" i que, paradoxalment, estan tan ben arrelades a la vida intel·lectual d'aquells mateixos racionalistes, o a gran part d'ells.

Aquesta dualitat Raó-Intel·lecte pròpia dels científics d'avui, fa que els conceptes de "Ciència" i "Bé" apareixin també separats. El Científic es mou en un pla de "l'leis i conceptes" formulats, comprovats experimentalment o bé refutats, descartant lo personal, el seu concepte del "bé", de la "poesia", o de la "religió", com si no tinguessin res a veure amb la ciència. Això passa tan sols actualment. Abans no era així.

Per als filòsofs orientals, el coneixement de la veritat corria de forma paral·lela a una vida recta, perquè el primer no era tan sols un acaparament d'informació, sinó i sobre tot, una **forma de vida**. I Aristòtil, ja deia en el seu "Bios Teoréticos" (Coneixement teòric de viure) que arribar al coneixement implicava un perfeccionament de la moral i la virtut.

A l'edat mitja, es conservava aquesta manera de pensar, segueix dient Eskenazi, i així es veu en la teoria de que l'ens, la veritat (verum) i el bé (bonum) son intercanviables totalment. Els exemples són evidents al llarg de la història. Darrera la matemàtica Pitàgorica hi batega la mística dels números. La dialèctica de Paltó era simultàneament apropament a la veritat i purificació espiritual. Aristòtil passa ya per la metafísica per a arribar de la Física a la Teologia. Ja a l'època medieval, Sant Agustí deia que el coneixement és la progressió de la natura cap a l'ànima, i d'aquesta cap a Déu. Sant Tomàs també arriba de l'àmbit natural al diví, mitjançant el pensament analògic.

Contemporàniament, s'insisteix en que "la veritat" és pro-

pietat d'una proposició o enunciat general i no d'un individu. Però el "leit motiv" de l'existencialisme no pot esser acallat, ja que està fonamentat, com deia Kierkegaard, en trobar no la veritat, sinó **la meva veritat**. Així, aquesta veritat pot esser un estandart per el qual viure i per el qual morir, i no de l'altra forma.

Aarabé, en aquest sentit de la veritat no hi caben fórmules, ecuacions o conceptes. Això és una nosa que ens hem de treure de sobre. I és que estem a l'edat Moderna, i el famós "Penso, doncs existeixo" inverteix l'ordre tradicional, perquè és el **viure** d'acord amb aquesta intensa connexió ente home, món i divinitat el que ens porta a la conseqüència de que "pensem".

I així, molt hàbilment, la Racionalitat s'ha anat introduint dins de la vida moderna. El materialisme és l'únic Déu que és adorat per la immensa majoria.

I va ser a partir de Descartes, que l'home occidental es va coneixer com a **subjecte**, subjectat a tot allò que era reduïble a una representació clara, emprexonable conceptualment. "El demés", com que no era clar i diferentment representable, es va desterrar de l'àmbit de la realitat. No hi caviem les imatges i símbols que fugin de la cristal·lina claretat de la raó, no poden proporcionar coneixement.

El coneixement científic es presenta com una activitat on la raó analitza, descomposa, articula i disecciona un objecte. No hi ha cap la inquietud de que aquest objecte pugui esser quelcom més, més enllà de la seva conceptualització com a tal. A canvi de la total dominació tecnològica, l'home ha perdut el contacte amb un món molt ric, i ha construït la seva llar en un àmbit inert i previsible.

Malgrat aquesta racionalitat actual tan evident, l'home no ha deixat endarrera la meravellosa suggestió dels símbols. Així, segueixen apareixent en contes infantils, trets del món dels somnis, l'obra dels artistes, els desvaris dels bojos, en els slogans polítics, la publicitat, les accions militars, la religió, etc., fins i tot en el món científic mateix es consideren aquests símbols, que segons antropòlegs o psicoanalistes, permeten conèixer més bé què és l'home.

Arian Botey

DE L'EUROPA

La Cuina Afrodisiaca

PLUMÓ DEL DIMONI AL ROM

3 cullerades grans de mantega
3 cullerades grans de farina
1 tassa de llet calenta
1/2 tassa de sucre
4 ous, separats
Una mica de sal
Rom

Desfer la mantega i barrejar-la amb la farina. Afegir la llet i remenar fins que la salsa sigui espesa; Batre els rovells dels ous amb el sucre i la sal. Després afegir els rovells batuts i 3 cullerades de rom a la salsa blanca. Batre les clares d'ou fins a punt de neu i posar-ho a la barreja. Tot això es tira en un recipient untat amb mantega i aquest es posa al bany maria al forn durant 45 minuts. Abans de servir, tirar sobre la superfície un vas de rom i servir-ho immediatament. És per quatre persones.

RECEPTA: PASTÍS DE XOCOLATA

Ingredients:

125 grs. de farina
4 ous sensers
Raspadures d'una pell de llimona
1 sobre de llevat
Conyac o Grand Marnier
Mermelada d'albercoc o de préssec
Xocolata fondant
Ametlles torrades

En un bol hi posem el sucre els ous i les raspadures de llimona que haurem de batre durant una bona estona fins que ens quedi una massa esponjosa. A part barrejem la farina amb el llevat que posteriorment afegirem a la

PASSETJOS AL CAPVESPRE

Entremig de gent, caminar amunt i avall de la carretera, segueix sent la ruta més trepitjada de Granollers els dies de festa.

És com si passejessis entre maniquis vivents i quadres estatics que anuncien l'última moda. Tot es converteix en un gran aparador.

Tot és sempre el mateix, les imatges no canvien, la gent ja té decidit a on mirar, a on anar.

Les nenes que ja s'han desfet la trena s'omplen de caramels, pipes i

altres potingues a la "paradeta". El museu (única parada que pot trencar bé o malament la realitat del moment) és visitat per les famílies amb ganes de "culturitjar-se". La passejada ens porta als aparadors de Can Barbany, on les mares s'endinsen per els seus laberints. Quan travessen la carretera els pares s'aturen davant dels panells que anuncien les últimes cotitzacions de les divises, per allò de saber com va l'economia. El punt final o de vegades de repòs, és l'Europa, on molts ens hi acabem trobant.

6